



HÉT: *Anna*

1. Valamit mégis mondanom kéne neki az ürességről. Nem kérdez túl sokat, azt szeretné, ha megnyílnék előtte, majdhogynem magamtól, ő csak bizalmasan mosolyog. De mit is keresek én itt?

– Önszántából jött, ne feledje.

Hangosan tettem fel a kérdést, ez is valami. Pár másodperc csenddel később mesélni kezdek neki a gyerekkoromról, tudom, hogy azt szeretik. Analizálhatják anyám szigorát, apám túlzott kedvességét (mindenkivel, még velem is), N.-ről egyelőre nem teszek említést, mert amúgy sem hiszem, hogy bármi szerepe lenne ebben az ürességben. A pszichológus kíváncsian figyel, néha összeráncolja a szemöldökét, azt hiszem, még ő sem jött rá, mit keresek itt.

Figyelem az órát a falon. Amikor már ötvennyolc perc telt el, felállok. Meglepetten néz rám, majd nevetve azt mondja, általában ő szokta jelezni az egy óra elteltét. Vállat vonok, elnézést kérek, rám szól, hogy nincs miért elnézést kérnem, kezet nyújtok, elfogadja, azal, hogy találkozunk egy hét múlva.

2. Egyedül távozom reggel Bó lakásából, ő alvást színlelt, amikor lassan magamra vettem a barna harisnyát, a combközépig érő, szűk vörös szoknyát és a krémszínű blúzt (nem a legjobb összeállítás, de nem áltattam magam azzal, mikor este elindultam otthonról, hogy sokáig pompázhatok benne). Mielőtt még felszállnék a villamosra, egy pékségben kenyeret, egy élelmiszerboltban pedig kis doboz kakaót veszek. Bár már hetek óta csak úgy *csinálok*, mintha megártana az ital, amit leerőszakolok a torkomon ezeken az estéken, és ekkorra a zsúfolt villamoson már semmilyen ismerős nem láthat, mégis szeretem eljátszani a másnaposságot is. Van valami megnyugtató abban, amikor úgy csinász, mintha kisebb kaliberű fizikai fájdalmaid lennének. A kenyér és kakaós tej párosából, főleg pedig abból, ahogyan barbár módon tömöm magamba a villamoson, mindenkinek világossá válhat, hogy nem akárkivel utaznak együtt. Így győzedelmeskedem fölöttük, fogalmuk sincs, mekkorát tévednek. Páratlanul unott és unalmas arckifejezésemet terebélyes napszemüveg mögé rejtem, a fiatal egyetemista fiúk és a középkorú, ápolt körmű nők lopva vetnek felém néhány érdeklődő pillantást.

És senkinek sem mondom el, milyen rosszul járnának, ha teljesülne az abban a pillanatban maguknak sem bevallott, apró vágyuk, miszerint életet cserélnének velem.

Aztán én is tévedhetek. Talán valaki más földöntúli örömet lelne benne, ha azt csinálná, amit akar. Én ugyanis tulajdonképpen azt csinálom. Épp ezért volt alkalmam rájönni, semmit sem igazán érdemes és kielégítő akarni, ha bármi lehet az. Aztán én is tévedhetek, de nem is érdekel igazán, hogy tévedek-e.

Bót azért kedvelem, mert szeretkezés közben elfelejt uralkodni az arcán, és mindig valami kaján vigyort ölt fel, amikor végre engedem, hogy belém vágja a farkát. Csak akkor, abban a pillanatban, utána már eltorzítja a koncentráció. Ezért a hihetetlen arckifejezésért fekszem le vele újra és újra, ezért a pillanatnyi, öntudatlan élet feletti diadalért, mert sosem tudom megenni, hogy van egy fiú, aki összehasonlíthatatlanul jobban élvezi a behatolás pillanatát, mint magát az orgazmust. Az összes többi fiú, akivel lefekszem, túlságosan koncentrálni már ilyenkor ahhoz, hogy igazán értékelni tudja megadásomat. Bó az egyetlen, aki képes anélkül, hogy tudatosítaná, hagyni, hogy egy pillanatra összeomoljon körülötte egy kétezer éves épület, a bécsi filharmonikusok kara és egy utolsó példány valami undorító, védett állatfajból. Csak azért, hogy ő bejuthasson valahová, ami pedig már nem is szolgálhat neki meglepetésekkel.

Reggelente, amikor őt nézem, ahogy próbál alvást színlelni (mikor már egyáltalában nem is érdekel), ilyenkor akarok csak igazán képes lenni az öntudatlan pusztításra.

3. Arról beszéltem egyik délelőtt N.-nel, hogy szerinte mihez kezdjek az ürességgel. Jó sokáig nem szólalt meg, aztán megvonta a vállát. „Anyád biztos azt mondaná... no jó, ha arra lennél kíváncsi, anyád mit mondana, akkor őt kérdezted volna” – látta nem végül. N. öt évig volt anya szeretője, amikor végül elveszítette a személyiségét, ezért elhagyta. Azóta már többé-kevésbé visszanyerte, de ehhez hasonló alkalmakkor még visszacsengett benne, egy lenyomat arról az időszakról. N. a legjobb barátom, mondhatni. Tíz évvel idősebb nálam, ez nem is tűnik fel, és ha érdekelne, hogy kivel fekszem le, hát minden erőmmel azon lennék, hogy ő legyen az. De nem érdekel, őt pedig még annyira sem.

Másfél éve volt már anyám szeretője, amikor megismerkedtem vele, teljesen véletlenül, mikor egyszer hamarabb értem haza a kórházba. Annak ellenére, hogy tiszteltem anyámat és szerettem apámat, nem jelentett gondot titokban tartanom N. létezését. Cserébe ő sem árulta el anyámnak, hogy ismerjük egymást. És azóta sem.

Csapongok, ezzel vádolgatok, hogy egy pillanatra sem bírok megállni, és ebbe bele fogok örülni, mert valójában nem jutok vele semmire, csak a gondolataim csurognak ki a kezeim közül. Máskor pedig éppen azt hozza fel, mennyire szép, hogy ilyen káoszban élem az életem, ráadásul nem is mindig valódi a káosz, néha csak úgy megteremttem.

N. az anyámat szereti bennem, de erre még nem jött rá. Én is az anyámat szeretem benne, de nekem ez így megfelel. Kiváló kávé főz, holott máskülönben nem fogyasztok kávé, de mióta rájöttem, hogy az, amit N. főz, kiváló kávé, amikor vele vagyok, úgy csinállok, mintha nem bírnék meglenni kávé nélkül. (Talán ezek az apró színjátékok táplálják az ürességet? Egész szakszerűen hangzik, de nem hiszem.) N. megtanított sakkozni, legalábbis veszíteni sakkban. Azt állítja, azért nem nyerek soha, mert nem tudok előre gondolkodni, de én tudom, hogy direkt úgy tanított, hogy ne tudjam megnyerni. Megint csak nem érdekes, hogy tévedek-e.

Amikor megérkezem, megiszunk egy kávé, utána sakkozunk és beszélgetünk órákon át, N. nem tudja, hogy pszichológushoz járok, nem szeretném, ha azt hinné, hogy magamtól nem tudom kézben tartani a problémáimat. Mert egyébként kézben tudom. Én csak kíváncsi voltam, hogy ha volna valami *bajom* (mert a pszichológus ugyanis talál, ez a dolga), mi lenne az.

Menetrendszerűen N.-é minden kedd estém, és minden szombat délelőttöm. Bó kapja meg a hétfő estéimet, és amikor épp csak tettet, hogy még alszik, a kedd reggeleimből is elkaphat egy pillanatot. A pszichológusnak adományoztam hétfő délutánjaimat, olyankor mindig két órával korábban kezdek és végzek munkában.

4. A szerdát munka után öcsémmel töltöm. Dávid a szó tágabb értelmében véve jó gyerek, szűkebb értelemben viszont két éve leszúrta a főnökét. Valamilyen csoda folytán a főnöke élve került ki a *balesetből* (nehezemre esik támadásnak vagy merényletnek nevezni), Dávid pedig először börtönbe, majd valamilyen zseni ötletére pszichiátriára került. Most alapjában véve nyugodt, jobban mondva *nyugtatott* életet él, sétálgat az intézet udvarán, és állítólag egyáltalán nem emlékszik arra, mit tett. Amennyire a nyugtatók engednek, megőrül nekem, mikor meglátja, hogy felé közeledem a portáról.

Amióta itt él, folyton öblítő-illata van, azt mondják, ez is hozzásegít a nyugalmához. Eljöhethetnék egy egészen másik napon, amikor korábban ide tudok érni, és több időt tölthetek vele, de egy-két óra után amúgy is olyan érzésem támad, mintha én is itt élnék, és ettől viszketni kezdek. Nem szeretek viszketni.

Dáviddal egyébként minden rendben. Mindig elmondja, tudja, hogy itt jobb neki, meg azt is, hogy beletörődött már ebbe a környezetbe, és hogy *boldog* itt. Úgy mondja, mintha ezt kéne mondania, mintha ez is a terápia része lenne. Önmeggyőzés, önáltatás? Nem is fontos. Mindenkit az zavar és keserít el, hogy megpróbált embert ölni. Engem attól ver ki a víz, hogy nem emlékszik rá.

A főnöke, bizonyos Marcel Mercier Párizsból költözött ide, hogy nyisson egy családi-asan francia vendéglőt. Hobbijai közé tartozott a bélyegek gyűjtése, az étterem csinosítása, de főleg öcsém menyasszonyának a kefézése. Ami a legfurcsább, hogy erről Dávid állítólag sosem tudott. Mercier úr rossz kedvében volt, és percekig szapulta Dávid mosogatósi pontatlanságát azon az estén, mikor aztán az öcsém elhallgattatta. De most már jól van a pedáns úr, együtt is él Sacival (ő *Sarlottnak* nevezi), gyereket várnak. Dávidnak pedig fogalma sincs arról, hogy Mercier úr egyáltalán létezett volna, és azt gondolja, Saci azért hagyta el, mert bekerült az intézetbe.

De a legjobban az dühít, hogy Dávid úgy viselkedik, mintha nem is érdekelné, miért van idebent. Tudja, hogy bekattant, és sejti, hogy csinált valami hülyeséget, de nem tudja, mi az. És nem is akarja. Elkezd sötétedni, megölelem, hazamegyek. Jövő héten jövök, mondom, mosolyog.

5. A vendéglő majdnem teljesen üres, egyedül Kelét látom, ahogy unottan áll a pénztárnál. Néha lopva rám kacsint, *mindjárt zárunk*, ez van a tekintetében, mintha csitítgatnia kéne, pedig nem vagyok türelmetlen. Csütörtök este van, barna harisnyában és vörös szoknyában ülök, meg egy lenge fehér, *There is no satisfaction* feliratú pólóban, fekete műbőr kabátom a szék támláján lóg hanyagul. Hamarosan hazamegy Szabó Andor bácsi, és mielőtt Róza közömbösen elköszön a fiától, Kelétől, egy pár percre nekem is el kell hagynom majd az épületet.

Felállok, odamegyek Keléhez, kifizetem a két pohár bort és a mákos csíkot, majd az utca túloldalán, éppen takarásban a bejáratától, elszívok egy cigit az egyik szélesebb oszlop mögött. Róza mindig pont annyi idő múlva jön ki ilyenkor, amíg a cigi végigég. Tulajdonképpen nem is segíték neki nagyon, magától történik, mivel, ha ténylegesen elszívnam, utána szédülnék és hányingerem lenne vagy negyed óráig. De tudom, hogy Kele beindul a dohány ízétől a számban.

Amikor belépek, a huszonegy éves fiú még megszámolja a pénzt és bezárja a kasszát, ez a dolga. Sokkal gyorsabban végez vele, mint azt Róza feltételezné róla. Én addig lehúzó az óriási ablakok redőit, majd vetközni kezdek. Kele koncentrál, sok pénz folyik át a kezén, én pedig lassan vetkőzöm, miközben sétálgatok az étteremben, és amikor már csak egy bugyi van rajtam, látom, hogy a homlokán megjelenik egy verítékcsepp. Egyre gyorsabban számol, fejben leltároz, nem is tudom, mennyi dolga marad még, amikor fél órával később itt hagyom, most mindenesetre már kifutott a vér a fejből, nem tud tovább gondolkodni.

Kelével rettentő unalmas szeretkezni, végig koncentrál, és ugyanannyira érdeklí őt az én orgazmusom, mint a sajátja. Ez valamiért elszomorít. Nem uralkodik úgy a testem fölött, mint Bó hétfőnként, mint ahogy én szeretnék a sajátom fölött, így ettől a huszonegy éves fiútól nincs mit tanulnom. Viszont gyönyörű orra van, és olyan töménytelenül gics-

cses az étterem, hogy ilyenkor úgy érzem magam, mintha egy egzotikus filmben, nem feltétlenül pornófilmben, vagy egy szappanoperában lennék.

Azokért a pillanatokért jövök mindig vissza csütörtökön Keléhez, amikor, valamivel azután, hogy ő már elévezett, én is megvonaglok a szorításában, orgazmust tettetve. Az arcan ilyenkor leírhatatlan öröm és elégedettség fut át. Eszem ágában sincs megvárni, amíg elérnék oda, hogy már ne kelljen tettetnem, mert akkor közben nem tudnám ilyen jól megfigyelni a vonásait. Gyönyörű az orra, ilyenkor a leggyönyörűbb. Karjai közt tart, és úgy érzi magát, mintha a világ legmagasabb hegységének tetején állnánk, és ő repülni tanítana engem.

Percek alatt felöltözöm, és köszönés nélkül távozom. Sosem beszélgetünk *utána*, előtte is csak azt a pár szót, hogy *ugyan, ne siess, és hogy mindjárt bezárom a kasszát, te dög.*

6. Hazafelé menet minden pénteken veszek egy üveg gint és egy üveg tonikot. A lépcsőházban már hallom, ahogy nyílik Stefi ajtaja, és mire felérek, ott áll előttem, hálóingben, hét óraker, egy üveg ginnel és egy üveg tonikkal a kezében. Egymásra nevetünk. Kinyitom az ajtót, és ő szó nélkül jön be utánam. Stefi elvált, és pénteken mindig a volt férjénél van a hétéves fiuk. Azt gondolja rólam, hogy van egy pasim, aki absztrakt képeket fest, és óriási farka van. Stefi nagyon szeret az életéről panaszkodni, leginkább ő beszél ezeken az estéken, azt a néhány kitalált történetet viszont, amiket ilyenkor elmondok neki, kitörő örömmel fogadja. Részletesen elmesélem neki a szexuális kalandjaimat Paulóval, és mindent kitörő örömmel fogad.

Igazából fogalmam sincs, mi szerepe van Stefinek az életemben. Az övében én valamilye felszabadult romlottság vagyok. Nekem pedig alibi, hogy ilyenkor részegre igyam magam. Ő az egyetlen ember, akinek a közömbösségében megbízom annyira, hogy láthatson engem részegen.

7. N. nem kérdezi meg, miért vagyok minden szombat délelőtt olyan rosszul. Valószínűleg tudja, ha pedig nem, akkor nem érdekli. Tudja, hogy délután a szüleimet fogom meglátogatni, és mindig óvatosan kerülí ezt a témát, pedig tudom, mennyire hiányoznak neki. Szereti anyámat és tiszteli apámat. Ehelyett ilyenkor mindig felolvas nekem, különböző regényekből, amíg én a kanapén fekszem egy régi szódásszifon és egy felvagdossott citrom mellett, és életet lehelek magamba.

Azt mondja, hogy most Camus-t fog olvasni nekem. Sosem figyelek oda igazán, de ez nem is zavarja. Feltesz egy lemezt, halkán megy a háttérben, és dörögő hangját hallgatom. Amikor elfogy a szóda, kimegyek a konyhába, hogy újratöltsem, de N. nem áll le az olvasással, pedig odáig nem hallatszik ki. Dél körül főzök magunknak levest és valami főételt, majd leülünk enni, és én eközben kikérdezem a szerelmi életéről. N. rettenetesen vonzó férfi, ereje teljében, még negyvenéves sincs, de nem szeret nőzni. Ilyenkor a bérházban élő nőkről mesél, akik közül a legtöbben szeretnék őt a szeretőjüknek vagy szerelmüknek tudni, és néha egyiknek-másiknak enged is egy kis időre. Most például egy velem egyidős lányról beszél, Pötyinek nevezi, aki néha feljön hozzá főzni.

Elfog a féltékenység. Tudom, hogy N. csapnivaló szakács, de nem gondoltam volna, hogy mást is hagy főzni nála. Nem szólok semmit. Azt mondja, még nem feküdtek le, de múlt héten vacsora után, amikor lekísérte a lányt a másodikra, az megcsókolta őt. De aztán beszaladt a lakására.

– Szép? – kérdezem kedvesen. N. csendben néz rám. Valahogy úgy nézek ki, ahogy anyám nézett ki huszonöt évvel ezelőtt, de N. akkor még nem ismerte őt. Talán meg akarja várni, amíg elérek abba a korba, amikor szeretők lettek. Nem válaszol, csak mosolyog, majd megvonja a vállát és tovább eszik. Kicsit megremeg a hangom, ahogy megkérdezem: – Jobban főz nálam?

N. nevetésben tör ki. Hosszú ideig nem tudja abbahagyni, én először csúnyán nézek rá, aztán vele nevetek. Komótosan csengenek a kopott falak kacajunk alatt. Megfogja a kezem.

– Kincsem, még én is jobban főzök nálad.

Utálom, amikor kincsemnek hív, de maga a válasz valamiért nem zavar. Mulattat. Azért, amikor elmegyek, morcosan kívánok neki további jó étvágyat.

8. Apa még megismer, és egészen összefüggő mondatokat formál beszélgetés közben, de már nagyon lassan mozog, és anya gyengéd nosztalgiával néz rá. Talán már csak az emléket szereti. Tizenöt év van köztük, ez most látszik igazán. Apa öregségére felszedett mindenféle kórságot, amik szép lassan aztán teljesen eltompították. De anya látja a dolog jó oldalát is, Dávidhoz hasonlóan apa is megfélekezett már Marcel Mercier-ről és Sarlottról. Tudja, hogy van egy fia, de anya csak nagyon ritkán viszi magával a vasárnapi látogatások alkalmával.

Anya tortát sütött. Még mindig szép asszony, és még mindig jószívű. Ha nem ismerném N.-t, nem tudnám megérteni, miért tartott öt éven át szeretőt. Így csupán nem gondolkodom rajta. A szombat délutáni látogatásaim rövidek, addig tartanak, amíg megesszünk együtt néhány szelet tortát, a szüleim megisznak két-két csésze kávé, megnézünk együtt néhány régi fényképet, aztán elbúcsúzom. A szereteten kívül már nem fűz hozzájuk semmi. Nem lehetnek ők az üresség okai, mivel megvan a saját ürességük is.

9. Regina fájdalmas arcot vág. Keresem a tekintetét, ő a pezsgőspohárba kapaszkodik, és lábfejevel elgondolkodva simogatja combomat a habok alatt. Néha órákig ázunk így együtt a méretes kádjában, pezsgőt iszunk és csokoládét eszünk, sokszor dudorászom, amíg ő olvas. Időnként közelebb bújunk egymáshoz, egy darabig csokolózunk és simogatjuk egymást, ilyenkor még nevetgél is, aztán visszahajol a pezsgőspohárhoz, megtörli kezét a kicsi törülközőben, amit a kád mellé készített, újra a könyv után nyúl, és fájdalmas arccal olvas.

Vasárnap már délelőttönként csengetek a kertvárosi ház kapuján, mindig eltart egy ideig, amíg végre kisétál az ajtón. Az a térdig érő ruha van rajtam, amit hétfőn vettem, e hét hétfőn, minden hét hétfőn. Reginának hosszú haja van, amit mindig kontyba fog feje búbján. Tudja, hogy férfikkal is lefekszem, de egyáltalán nem bánja. Azt mondja, ő is megtenné, ha lenne kedve hozzá. De általában nincs kedve magához a szeretkezéshez, azt hiszem, lényegében velem sem. *Mert veled legalább nem fáj*, mosolyog fájdalmasan, mikor távozás előtt megkérdezem, miért nyit nekem mindig ajtót.

Regina fáradt. Ennyi az egész. Nem szerelmes belém, túl fáradt hozzá, valami olyasmért van velem, és általában is lányokkal, mert legalább az anatómián nem kell gondolkozni. Tudja, mi okoz nekem örömet, mert ugyanaz, mint neki. *Szervusz, kedvencem*, így búcsúzik el, egyébként én sem vagyok belé szerelmes, fáradtan mosolyog, ugyanaz a könnyes van rajta megint, mint amiben délelőtt élelem jött. Már elkezdett sötétedni, de még tökéletesen látok.

Otthon belenézek a határidőnaplómbe, ami tulajdonképpen egy hétlapos notesz. Újabb strigulát húzok az utolsó, *Vasárnap* fejlécű lap alsó szegletébe. Megeszem egy zsömlét három szelet sonkával, majd felhívom Bót, átmehetnek-e hozzá holnap este. Hallom, ahogy vigyorog és bólogat, miközben beszél. Mielőtt leteszem, belecuppant a kagylóba. Kivásálok vörös szoknyámat és krémszínű blúzomat, új harisnyát készítek az ágyam mellé. Bebújok a paplan alá, és álomba simogatom magam. ■ ■ ■

Nagy Hajnal Csilla: Budapesten, Losoncon és a fejemben (meg néhány másik ember fejében) élek. Magyar szakon, kreatív írás minorral tanulok az egyetemem. Írásaim eddig többek között az *Opusban*, a *Sikolyban* és az *Irodalmi Szemlében* jelentek meg.